

vi ville derfor ikke nu ind paa smaa Lapperier. Nu gælder det om at gennemføre denne store Reform, som vi have lovet vore Vælgere, og som Vælgerne vente af os.

Efter min Mening ere de Ændringsforslag til den militære Retspleje, der ere forelagte os af den højtærede Forsvarsminister, lutter Smaating. Den højtærede Forsvarsminister har paa en vis Maade holdt sig Skriftens Ord efterrettelig om, at man ikke skal sætte en ny Lap paa en gammel Klædning, men han har rigtignok praktiseret dette Skriftsted paa en meget mærkelig Maade, der vistnok er i Strid med Aanden i det. Han praktiserer det nemlig paa den Maade, at han sætter nogle gamle, slidte Lapper paa en gammel og slidt Klædning. De tre Ændringer, der her foreslaas, gaa nemlig ud paa: for det første en Begrænsning af den militære Retsplejes Omfang, for det andet Indførelse af en Forsvarer, for det tredje Indførelse af en Appellinstans. Hvad det første angaar, er den Begrænsning, der her foreslaas, overordentlig ringe. Det, der sker, er, at man udligner den Ulighed, der nu findes mellem København og Provinserne. Ærede Medlemmer vide — den sidste ærede Taler antydede det —, at det nu er saadan, at naar en Løjtnant f. Eks. skylder en Skrædermester en større eller mindre Sum, og han stævnes derfor, sker Stævningen her i København for den borgerlige Domstol, medens den f. Eks. i Helsingør, Aalborg eller Odense skal ske for den militære Ret. Derimod skal han, for saa vidt han f. Eks. søger at betale denne Gæld med en falsk Veksel, eller saa snart Sagen i det hele taget strejfer ind paa det kriminelle, i begge Tilfælde stævnes for den militære Ret. Der er nu her foreslaaet den lille Forandring, at i smaa borgerlige Sager vil alle Steder Sagen blive ført for den borgerlige Ret, men i alle andre, og da særlig i Straffesager, selv om de ere af rent borgerlig Art, ville Militærpersoner ogsaa fremtidig blive anklagede og dømt ved militære Retter. Det er altsaa en meget ringe Forandring, der her foreslaas. Jeg beklager, at der i Forslagets § 1 i 1ste Linie efter min Mening er 3 Ord for meget, nemlig: „eller ere Straffesager“. Der staar: „I alle Sager, som hverken angaa militære Tjenesteforhold eller ere Straffesager, skulle de Personer høre under de borgerlige Domstole“. Disse tre Ord: „eller ere Straffesager“ ere i alt Fald for meget. Naar man vilde foreslaa en Begrænsning af den militære Retsplejes Omfang, for-

staar jeg ikke, at man ikke indskrænker den militære Retspleje til kun at vedrøre de militære Sager. Jeg siger altsaa, det er en meget mangelfuld, daarlig, lille Lap, der her sættes paa vort ganske forældede militære Retsplejesystem af 1683.

Den anden Ændring vedrører Forsvaret. Der har den ærede Ordfører for Regeringspartiet allerede antydet, at det kun er et meget beskedent Fremskridt, der her foreslaas. Han var dog ikke tilbøjelig til at gaa videre paa dette Punkt. Der staar, at Forsvareren skal først træde til, „naar Undersøgelsen er endt“. Her ere i hvert Fald efter min Mening disse fire Ord ogsaa for meget. Det er en bekendt Sag, at ved den borgerlige Retspleje er Ulykken ved Forsvaret i Regelen den, at det kommer, naar alt er forbi. Det gaar med Forsvaret som med det ridende Politi hos Offenbach, hvis Opgave det er altid at komme, naar alt er forbi. Her foreslaas, at Forsvaret først træder til, naar Undersøgelsen er endt. Man maatte i hvert Fald kræve, at Forsvaret ogsaa kom til at spille nogen Rolle ved selve Undersøgelsen. Det er det vigtigste.

Den tredje Ændring angaar en Appellinstans. Men selv det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Sveistrup) antydede, at hans Nøjsomhed ikke kunde nøjes dermed. Efter at han havde omtalt til at begynde med, at man maatte nøjes med, hvad her foreslaas, stillede han dog Krav om noget mere her. Saa ringe forekommer denne Reform selve Ordføreren for Regeringsflertallet. Han havde ganske rigtig opdaget, at hvad Forsvarsministeren her foreslog, en Appellinstans, var en Appellinstans, der blev overvejende militær, idet de fire af Dommerne blive høje Officerer, kun de to blive Højesteretsassessorer, og den syvende bliver en militær Embedsmand, Generalauditøren. Hvad Forsvarsministeren her foreslaar, en Appellinstans af overvejende militær Karakter, er i Strid med det Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) i 1894 stillede til F. Bojsens Forslag. Da stillede han netop et Ændringsforslag om en Appellinstans, der var overvejende civil, nemlig Højesteret i Forbindelse med to Officerer og Generalauditøren, saa jeg forstaar da meget vel, at ikke en Gang Ministerens eget Flertal her i Salen ret vel vil kunne nøjes med den Ændring, som Forsvarsministeren nu stiller, i Strid med, hvad han i sin Tid har stillet Forslag om, i Strid ogsaa med den Tale, hvortil han hen-